

LBRIS

We know
books

REJTŐ JENŐ
AZ ELLOPOTT
FUTÁR



Editura KEDVENC Kiadó
Székelyudvarhely, 2022
ISBN: 978-606-9633-09-0

Megrendelhető:

0744-505331

0744-611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com



Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REJTŐ, JENŐ

Az ellopott futár / Rejtő Jenő. –
Odorheiu Secuiesc : Kedvenc Kiado, 2022
ISBN 978-606-9633-09-0

821.511.141

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET

Mata Hary halálbüntetést kér,
mire enyhén szólva kivezetik

MÁSODIK FEJEZET

A Zenélő Patkány, a Zöld Prücsök
és az Álmos Elefánt

HARMADIK FEJEZET

Vérfürdő Bill retteg az egész környéktől

NEGYEDIK FEJEZET

Prücsök és a riadókészültség kivonul

ÖTÖDIK FEJEZET

Prücsök alaposan megtáncoltat egy bálozót

HATODIK FEJEZET

Kezdődik a nagy hecc

HETEDIK FEJEZET

A külváros Prücsök mellé áll,
de már e nélkül is baj van

NYOLCADIK FEJEZET

És elindul a lavina: lábujjhegyen

KILENCEDIK FEJEZET

Vigyázz, ha áll a vonat!

TIZEDIK FEJEZET

Tévedni emberi dolog, de kínos

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Nem az a legény, aki állja, hanem - aki üt!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A szerelem sötét verem.
Különösen, ha letakarják és ráülnek

TIZENHARMADIK FEJEZET

Prücsök megmenti, ami menthető:
Mindennek vége!

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A futár szerencsére nem sebesül meg,
de állapota igen súlyos

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Vihar egy csepp félreértésben

TIZENHATODIK FEJEZET

Babette anyó belesodródik a külpolitikába

TIZENHETEDIK FEJEZET

Egy konferencia és láthatatlan elnöke

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Prücsök felkarolja őexcellenciáját

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Egy halász akad a horogra

HUSZADIK FEJEZET

Fejbeütés nagyban és kicsinyben

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A vizsgálóbíró csak a tiszta igazat vallja

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Elmennek a Nagy Döghöz,
aki keményen megállja a helyét

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Az igazságról mindig kiderül...

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Halló, itt rádió Szivar!

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Minden jó, ha vége a zűrzavarnak

Mata Hary halálbüntetést kér, mire enyhén szólva kivezetik

- Nagyon helyes, hogy a tetemet már előkészítették a boncoláshoz. Örülök, hogy végre rend van a kórházban. Fogjunk hozzá uraim. A lelet szerint ez itt egy negyvenöt év körüli anaemiás egyén, causa mortalis: előrehaladott atrophia...

A kórboncnok felemelte kését, lehúzta a leplet, ám ekkor legnagyobb csodálkozására a halott felült, és mutatoujját figyelmeztetően kinyújtva, így szólt:

- Pardon, a boncolás előtti illem előírja, hogy bemutatkozzam.

A tanár szigorúan összevonta két szemöldökét, és a meghökkennt kórházi szolgára nézett.

- Marcel! Hogy kerül ide egy jól nevelt női hulla, a középkorúnak jelzett negyvenöt év körüli egyén helyére. Uraim!

- És az orvosokhoz fordult, választ sem várva:

- Iménti kijelentésemet visszavonom: a kórházban még sincs rend.

- Nem is szólva az ablakokról - jegyezte meg egy tetemtől szokatlan, szemrehányó hevességgel a halott -, amelyeket legalább két hete nem pucolt senki. Nevem Prücsök, mely titkos megjelölés nemzetközi kémnök számára.

- Hogy kerül ön a boncolóasztalra? - kiáltotta a kórházi szolga.

- Belopóztam, kérem, éjszaka, mivel hírhedt kémnő vagyok, és fontos hadititkokat akartam itt kilesni. Ez kötelező, mert megbízom, akinek rém vastag a szemöldöke, miszter Iksznek hívják, olykor kacag, mindenkit megölet, és egy feltűnően tuskólábú illető, beteg rokonaim révén zsarol.

- Még mindig nem értem - mondta az orvos kollégáinak.

- Úgy tudom, hogy a katonai ügyészség kórházának nincs elmeosztálya.

- Lehet, hogy más helyről szökött el.

Közben Marcel, a szolga telefonált az őrségre. A boncolásra szánt halott természetesen ott volt a helyiség sarkában, egy koporsó mélyén, csakúgy, mint máskor. Ez a leány egyszerűen a helyére feküdt.

- Kérem, tessék elhinni, hogy én az ágyúgyártás vegyi receptjéért lopóztam be... - állította türelmetlenül, kissé siránkozva a jól nevelt tetem.

- Feltéve, hogy a legfelsőbb katonai körök valami rejtélyes oknál fogva a hullakamrában őrzik fontos irataikat - felelte szigorúan a tanár -, mondom, még ebben az érdekes esetben is ragaszkodnom kell ahhoz, hogy ön nyomban elhagyja a boncolóasztalt, hátborzongató tervét későbbre halassza és egyedül vagy ápolójának kíséretében távozzék.

- Jusst sem - felelte a halott, és kiöltötte a nyelvét az orvosok felé, ami helyénvaló, ha valaki lázas, vagy gyomorrontásáról szeretne véleményt, de a kislány nem volt lázas, és gyomorrontásban sem szenvedett. Az orvosok egyhangú villámdiagnózisa szerint itt egy igen súlyos, „előrehaladott nevetlenség” csúf kísérő tünete lépett fel.

A káplár kísérétében sietve jött az őrség. Az ijedt szemű, fekete lány csüggedten lesodorta magáról halotti leplét, és kiderült, hogy kopott és rongyos fekete ruhát visel, továbbá legalábbis negyvenötös számú, kiselejtezett férficipőt. E férficipőt bizonyára játékkártyákkal tette vízhallanná, mert a talp egy lyukas részén a vörös király tekintett ki mélabúsan, mint a héttoronyba bebörtönzött uralkodó, valamelyik történelmi dráma nyíltszíni változásában.

A tanár nem szívesen állt ott, mert idegenkedett az olyan jelenetektől, amikor az őrség megbilincseli és elhurcolja a kémnőt, akit hibbantsága sem óvhat meg a biztos golyó általi haláltól. Ezért kissé elfordult.

Igen meglepődött azonban, amikor a vörös hajú káplár így kiáltott dühös hangon a nemzetközi kémnő felé:

- Na megállj, te taknyos! Hát még ide is bejöttél!

- Kérem - hebegte ijedten a kémnő -, én a repülőgépgyártás vegyi képletét akartam ellopni, és az angol szerviz tagja vagyok. Fogassanak el, és hallgassanak ki... Tudom a halálsugár titkát... A Zöld Kacaj vagyok...

A káplár azonban rögtönítélő önbíráskodással és azon a recsegő, könyörtelen hangon, amellyel a vincennes-i erőd udvarán tüzet vezényelnek az elítélttel szemben, így kiáltott:

- Kirágni a pimaszt!

...És az ítéletet nyomban végrehajtották. Az elítélt számos utolsó kívánságot sikoltozott, de ezeket nem teljesítették.

Azért lehet, hogy magától is teljesedni fog némelyik, hiszen nincs kizárva, hogy egy porkoláb kötelességteljesítés közben szülést kap. Ez esetben cipőben hal meg, ami nagyjában, de nem részleteiben egyezett volna a halálraítélt utolsó kívánságaival.

MÁSODIK FEJEZET

A Zenélő Patkány, a Zöld Prücsök és az Álmos Elefánt

A világhírű kémnő elsősorban keservesen bögni kezdett. Úgyszólván bömbölt, mint valami megfenyített, komisz gyerek, és az emberek, akiknek sejtelmük sem volt, hogy ez a kócos kamaszlány világhírű kémkedéssel

foglalkozik, hatalmas cipőjében egy titkos vörös királlyal, kíváncsian megálltak arra menőben, hogy szemügre vegyék a kidobott egyén bömbölését, a vörös káplár élettartalmával kapcsolatos háborzongató jövődölését, ruhájának gépies porolgtatása közben. Erre a járókelők felé kinyújtotta a nyelvét, szintén híjjával a láz vagy gyomorrontás megfelelő indítóokainak.

Szerencsére odalépett a lányhoz egy bronzarcú, vállas egyén, akit Szivar néven jól ismert mindenki a kikötőben, és halkán, megnyugtatóan odasúgta a híres kémnőnek:

- Te egy nagy ló vagy, Prücsök, és gyere, mert képen ütlek!

Megjegyzem, ez a Szivar két év előtt úgy fejbe ütötte Honolulu-ban a vámháztárnokot egy iratszekrényvel, hogy ez az ember azóta percenként csuklik, amiről különben a stockholmi orvosi szemle húsvéti számában igen mélyenszántó értekezést írt egy Nobel-díjas tudós. De áttekinthetetlen mindazok számára, akiknél különleges kísérő tüneteket okozott, ha Szivar egy vagy más okból fejbe ütötte őket, anélkül, hogy az illetőről később tudományos szakmunkát tettek volna közzé, aminek legfőbb oka a világon megjelenő orvosi folyóiratok aránylag korlátozott száma.

A lánynak, úgy látszik, e komor jassz teljesítményei nem imponáltak, mert még harsányabban bögött és apró öklével belevágott a bronzarcú széles melikásába.

- Semmi közöd hozzá! Eredj a fenébe!

Miután már több járókelő érdeklődve nézte a toprongyos hírszerző sívalkodását, Szivar, régtől fogva az egyszerű megoldások híve, felkapta a lányt, és a sértegetések özönének fittyet hányva elvitte egy közeli sikátorba, a talpára helyezte, és roppant tenyerét felemelve rámondott:

- Most már elég legyen, mert megjáród!

Mivel erre a lány apró kezével úgy vágta pofon, hogy csak úgy csengett, Szivar elhatározta, hogy felhagy a terrorral. Azért, amennyire egy pofon után ez lehetséges, zord fensőbbtségét megőrizve, ezt kérdezte.

- Mit bögtél, mi?

- Kirúgtak.

- Azt látszott messziről is.

- Mentek szóltanul!

Lejtősödő sikátorok deltájában mind szélesebbre táult a hatalmas kikötő panorámája, mozdulatlan hajórengetegével, ahogy álmosan feküdt a déli napsütés csillogó, sárga mezőjében.

- Azért volt - szipogta a leány -, mert Mathias mondta, hogy itten olyan nagy ügyészségi kórház van, ahol kémekeket gyógyítanak. Azt mesélte: lehajtott fejjel jól öltözött urak és finom dámák mennek a fegyőrök között,

de nem szabad nekik semerre sem nézni, csak a földre.

Nem is beszélhetnek, csak éppen megoperálják őket, és plombálják a fogukat, mielőtt a kivégzés kezdődik.

- Ez marhaság!

- Én is úgy gondoltam. De ez a Mathias mégiscsak szakmunkás a rabegészségügyben, mert úrvezető.

- Sofőr?

- Nem. Sofőr, az taxit vezet, viszont ő ügyészségi halottakat szállít a fekete autón, amin nincsen taxamérő óra, és nem is teherautó. Tehát, aki ott sofőr, az úrvezető. De a fontos az, hogy ért a fegyházhoz. És ő mondta, hogy aki ide belopódzik, az haditörvényszék elé kerül. És hogy ott a pincében tartják a fát és a szenet. Akkor már a főkapus többször is kidobott, egy ronda, vörös káplár. Erre elhatároztam, hogy bemászok a pincébe. Én ugyan a fához akartam, esetleg a szénhez, de hát úgy adódott, hogy a boncolási kórterembe kerültem.

- Te miket csinálsz? - hüledezett Szivar, a gondolatra is megborzadva.

- Már transzíroztak volna, ha nem szólok meg. Mert egy lepedő alá feküdtem valamelyik asztalon. És akkor mondtam, hogy hírhedt kémnő vagyok, aki a kórház hadititkait akarom kilesni.

Erre ahelyett, hogy kihallgatni vittek volna, és akkor megmondom a vizsgálóbírónak, amit akarok, inkább megfogtak és...

- Kirúgtak. Innen ismerem az esetet. Meglátod még bajod lesz, mert úgy bezárnak ilyesmiért, hogy megemlegeted.

- Az is mindegy nekem. Beszélni muszáj a vizsgálóbíróval.

A papámat nem hagyom. Te talán hagynád a papádat, ha bezárnák?

Szivar kissé elgondolkodott a feltett kérdésen.

- Volt ilyen eset a családban. És hagynom kellett.

- De az enyém ártatlan. Én bizonyíték nélkül is tudtam. De most van bizonyítékom.

- Azonban nem tárgyi. Csak egy tetem. Illetve, amit ez a tetem vallott. Márpedig halála után nem lehet vallomására megesketni még egy tetemet sem, tehát ez a bizonyíték nulla. Illetve hulla.

- Ha tehát nem hiszel benne, eredj a fenébe, Szivar. Nem vagy a barátom.

- Hülye vagy. Én hiszek a papád ártatlanságában. De hol a hivatali tekintély, melynél fogva felmenthetem? Nekem a bíróságnál csak mint vádlottnak jutott döntő szerep.

Így ültek. A komor jassz megvakarta a fejét, amitől sapkája tarkóig csúszott. Aztán elővett a füle mellől egy cigarettát, és rágyújtott.

- Már nekem megint van tervem - szólít felesillanó szemmel a leány.

- Ajjé - jegyezte meg borúlátóan Szivar, ez az amúgy is komor jassz.

- Neked olyan terveid vannak, hogy hidegrázást kap az ember. Talán megint elfogatód magad?

- Nem! - mondta lelkendezve a leány.

- Téged fogatlak el!

- Ez nagyon kedves lesz - válaszolta Szivar, teljesen lehangoltan.

- Habár az én ártatlanságom bizonyításával nehezebb dolgod lesz, mint apád ügyében.

- Nem lesz nehéz - felelte egyre lelkesebben a leány -, mert rablógyilkossággal foglak vádolni, és abban ártatlan vagy.

- Lehetséges - felelte egyre lehangoltabban a jassz -, azért mégse bolygassuk a priuszomat. Tervej ki valami mást, hiszen neked annyi marhaság jut az eszedbe.

- De ez mindennél tökéletesebb.

- Nézd - mondta Szivar, és felállt, zsebre dugott kézzel -, nekem elegendő van belőled. Én torkig vagyok. Mi a fenét dajkállak én, és drukkolok, amíg te hülyeségekkel lopod a napot.

- Hívott valaki?

- És továbbá pimasz vagy, tehát befejeztük. Nem fog röhögni rajtam az egész kikötő temiattad.

A leány szemében megjelent két bús könnycsepp.

- Igazad van. Hát eredj csak... én mindenkinek a terhére vagyok. Ha lenne kutyád, azért tán eljőnnél az ügyészségre.

Szivar idegesen forgatta a fejét, és leharapta egy szalmaszál végét, amit a zsebében talált.

- Mit bögsz megint?!... Te állandóan bögsz. Kis mafla. Miféle terved van... mi?

- Hogy én szólok egy rendőrnek az utcán és rád mutatok, miszerint rabló vagy és gyilkos. Erre elfog. Én mint panaszos a vizsgálóbíró elé kerülök, és akkor elmondom, hogy újra pert vegyen fel az apám ügyében.

- És akkor újra kirúgás lesz, míg engem szándékos hatóságvezetésért bezárnak.

- Igen... Baj?

És szemében egy tudatlan lélek ijedt várakozása figyelt újból megjelenő könnyei mögött.

Szivar a tarkóját vakarta. Ez a taknyos túlzásba viszi...

- De minek kellek én oda? Add meg a címemet.

- Az teneked nincs... De ha nem akarod...

- Hm... Majd betülök szembe a kocsmába. Mert ha lehet bezárás nélkül, akkor minek?

A leány bólintott.

- Úgy is jó lesz. A fő itten a te érdeked, Szivar.

A jassz majdnem mondott valamit.

Amyit látott a kocsmából, hogy Prücsök a vörös káplárhoz megy.

- Kérem, tessék jelenteni a Mervin úrnak, aki itt a fej, hogy gyilkosságért jöttem.

- Elmenj innen, amíg jókedvem van.

- Én a fejhez jöttem, és maga itten egy láb. A láb, az kirúghat egy áltetemet, de a gyilkosság ügyét nem lehet ezzel mellékvágányra terelni egy ügyészségen.

A vörös káplár habozott.

- Kit öltek meg?

- Egy randa, vörös káplárt.

- Te! Ha én megölték...

- Azt hiszi, hogy maga itt az egyetlen randa, vörös káplár? Meglátja, ha mostan elküld, baja lesz! Bár elismerem, hogy itt a valóság a látszat ellen szól...

- Idehallgass! Ha bemész, és kiderül, hogy bolonddá tettél...

- Maga ne fenyegetse a feleket! Majd úgyis kiderül, hogy az én papám egy titkos tábornok, és magát jól elbocsátják!

...Szivar látta bemenni a leányt. Idegesen felállt. Ebből elég. Képes és jeljeleti őt ez a kölyök. Majd bolond lesz, hogy bevarja.

- Fizetni!

Körülbelül akkor lépett Prücsök egy fiatalember elé, a második emelet 18-as számú hivatali szobájában.

- Kérem, én Mervin kormánybiztos, vizsgálóbíróhoz jöttem, gyilkossági emberölésért.

- Kit öltek meg?

- Csak neki mondhatom. Főbenjáró hadi ügy. Egy titkos virágárusné, aki civilben, mint Zöld Kacaj táncolt az orfeumban, megöleteti valaki.

Egy Tuskólábúnak jelzett papírt találtak vérbe fagyva a halottnál. Ez a tettes!

- Mít mesél itt? Kit öltek meg? És ki a tettes?!

- A halott környékén csak egy vörös káplárt láttak. De kérem, itt a vizsgálóbíró kormánybiztos úrral kell értekezni...

Szivar megúsza! Egyszer csak látja a kocsmá ablakából, hogy valaki röpül...

Azután a jól ismert bömbölés hallatszott.

Azonnal odasietett. A járókelők ismét kíváncsian megálltak.

- Most már elég legyen! - mordult a leányra szigorúan.

Prücsök jól mellbe vágta.

- Azt a mindenségit!

Fölkapta a visítózó leányt, és vitte...

...Ki volt ez a Prücsök nevű kislány, aki így bánt Szivarra, ezzel a komor apaccsal, annyi főfelügyelő régi, meghitt ismerősével komoly bűnügyek kapcsán? Vagy másfél éve, hogy feltűnt, mint valami meséből, egy kis virágos kosárral és nem tartozott senkihez. Ezen az alapon mindenkit foglalkoztatott.

Babette anyónál lakott, a kikötő csarnoka mellett. Babette anyónak saját ingatlana volt. Telekkönyvileg bejegyzett, helyrajzi számmal bíró épület. Az épület helyrajzi számmal ugyan rendelkezett, de köfállal, pincével és padlóssal nem, mivel egyszerű deszkabódéhoz ilyen komplikált helyiségek nem tartoznak. A bódé elején egy lakattal elzárható, faszalival ellátott nyílásban reggel ötkor megjelent Babette anyó, mert ilyenkor halakkal kellett kereskednie.

Babette anyó csak annyiban különbözött a mesebeli boszorkánytól, hogy ennyire esűf, jellegzetesen boszorkány külsejű öregasszonyt álmában sem látott mesekönyv-illusztrátor. Pedig állítólag a mesekönyv-illusztrátorok foglalkozásához hozzátartozik, hogy vacsorára szívós marhahúst esznek és előre megfontolt szándékú lidércnyomásban töltek el az éjszakát, hogy a megálmódott modelleket lerajzolják Andersen és Hauf műveihez.

Ahhoz, hogy egy illusztrátor Babette anyóról álmodják, legalábbis apró szöveget kellene vacsorára ennie. Akkora görbe, nagy orra volt, amilyen csak a hangyászoknál látható, néhány száz kócos, ősz haja szerteált kopaszodó fejbőréről, és négy hatalmas bibircsók az orrán, továbbá néhány szőrösömó egyenesen visszataszítóvá tették. Sorvadtt ínyéből kiálló két szemfoga, ezer ránc, széles, ormóttan termete tökéletesen egészítették ki a rütség és vénség minden kellékével valószínűtlenül dús mértékben megálmódott vagy talán megátkozott külsejét.

Pocolek, a kazánkovács azt meséli, hogy egyszer éjszaka látta Babette anyót seprűn lovagolni, és bár igen részeg volt, felelősségének tudatában állítja, hogy nem tódít. A kikötő babonás népe félt a kofától, mert egy matróz, akit megátkozott, elsüllyedt a Bermudáknál. Egy másik matróz őt átkozta meg, ezt fejbe verte egy lavórral, hogy az illető kórházba került.

A kikötő babonás népe sok mindenfélében hisz és szívesen tiszteli a titokzatos egyéneket, különösen, ha ezek adott esetben fejbe ütnek valakit egy lavórral.

Hogy a látszat mennyire csal, annak élő példája volt Babette anyó, aki harcias kofa létére és torz külseje ellenére jólelkű, becsületes, igazszívű asszony volt.

Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint Prücsök esete, akit magához vett.

miután ez feltűnt egy reggelen virágkosarával, roppant cipőjével, ijedt és egyben dacos gyerekarccal, hontalanul és elhagyatottan, mintha a nyugtalan nagy tenger sodorta volna partra likacsos, sima, fehér kövekkel, zománcfényű kagylókkal együtt, valahonnan a világtenger keilős közepéből.

Babette anyó egy alkalommal, este kilenc óra után meglátta a leányt szomorúan üldögélni valahol a szárazdókk környékén. Ekkor nagyon lefordta, megráncigálta a haját azon az alapon, hogy az ő idejében még másképp nevelték a fiatal lányokat, egyet lóditott a karján és hazavitte az ingatlanába.

- Mars! Fiatal leánynak este semmi keresete a kikötőben. Szeretem az ilyet! Egyedül mászkálni, alkonyat után!

- De nekem nincsen...

- Ne lefetyeljen, mert kaphat egyet, hogy a fal adja a másikat! Itten Babette anyóval beszél! Nem éppen a puha szívekről vagyok híres. Mozogjon, mert fejbe vágom a virágkosarával!

Tiszta dolog volt, hogy ez az értes hölgy nem az üres szavak embere. Prücsök hát engedelmesen követte. A bódében már felhagyott Babette anyó a körülményes megszólításokkal, és egy kosár halat arrébb lökve ekképp szólt:

- Eredj a kuckóba mosakodni és edd ezt a heringet vacsorára. Ott fogsz aludni a hordó mellett, és aszondom, itthon légy hétre, mert megismered a kezemet!

- Mi köze nagysádnak hozzám?

- Az, hogy kitépem a füledet!

Vagy kielégítő volt ez a magyarázat Prücsök számára, vagy a füleit akarta megkímélni, annyi bizonyos, hogy nem kérdezett többet, és ott lakott Babette anyónál, egy sarokban elhelyezve a virágait is. Ez a megoldása különben a rejtélynek, amit Lord Gotschild halála napjáig nem értett: hogy miért volt az Operába küldött virágok között két csokor pompás rhododendronnak átható heringszaga, ami e virágoknak különben nem sajátjuk.

Szivarral állandó hadilábon állt a kofa, minthogy a kikötőváros lakosságának nagy részét heves szavakkal korholta naphosszat, mivel „a gyanús, éhenkórász naplopókat” nem szerette.

Most is, ahogy megpillantotta a leányt és a csirkefogót, nem mulasztotta el bölcs észrevételeinek egyikét:

- Maga jobban tenné, ha elmenne csomagot hordani, nagy, erős ember, hogy sülne ki a szeme, csak lopja a napot, meg ki tudja, mi mindent.

Szivar megszokta személyének részletes jellemzését, hát csak annyit felelt,

hogy nem kíváncsi Babette anyó lefetyelésére. Mire Babette anyó megjegyezte, hogy alkalomlag Szivar fejét beveri a redőnyhúzóval.

- Azt adja magának a jó Isten - mondta erre Szivar -, hogy egyszer ne csak a száját jártassa!

Így társalogtak egymással, párbajozó urak módján, bizonyos előírászerű távolságból.

Annak ellenére, hogy Szivar verekedései kapcsán előnyösen ismert egyéniség volt errefelé, a Babette anyóval előbb-utóbb elkerülhetetlennek látszó kizitusa kimenetele bizonytalannak tűnt, tekintve az értes halárusnó harci eszközeit, melyek közül különösen a lavórt kezelte olyan félelmetesen fejlett technikával, mint az ifjúsági regényekben szereplő szüi indiánok nevezetes harci bárdjukat.

- Hallgasson már! - szólt rá Prücsök.

- Szivar a barátom, és szükségem van rá.

- Majd te is kaphatsz egyet... - dörmögte halkabban és inkább egy perpetuum mobile lényegéből adódó egyhangú zakatolással, miközben bement.

- Várjál, Szivar! - kiáltotta a leány, és roppant cipője csoszogó zenei aláfestésétől kísérve, elstetett mentora után, aki éppen vízzel locsolt egy kosár halat, és az említett perpetuum mobile törvényeinek engedelmeskedve még mindig éhenkórászokról és naplopókról dünnyögött, akinek használati tárgyai egyikével (lavór, redőnyhúzó, kávédaráló stb.) jól a pofájukba vág, hogy megenyegetik.

De ez már inkább csak halk meditáció volt, miközben halait figyelte, és előre vagy hátra csúszó fejkendőjét megigazgatta, vagy csomóját szétbontva, állá alatt újra megkötötte. Később a boldogult férjéről is említést tett, és ebből az alkalomból számos szoknyáinak egyikébe megfűjta az orrát, mint valami havasi kürtöt.

Prücsök, a többszörösen kidobott kémnő segített a halakat válogatni, azután derekára szorított virágkosárral kísietett a kunyhó elé Szivarhoz, aki a legjobb barátja volt. Jó darabon még, mintha a halászbódé voltaképpen egy óceánjáró motorháza lenne, utánuk döngöcsélt Babette anyó örökmozgó szája, és ez alkalommal, Szivarral kapcsolatban a szeneslapátot egy drótkéfével kombinálva részesítette előnyben.

A zöldegszagú, forró sikátor zsvivájában siettek egymás mellett csendesen. Valahol a kikötőnegyed tetejéről alkonyattájt vízsugárral árasztották el az utcákat, és az elvásott gránitkockákön lefelé vágató áradat gyümölcshéjak, rongyok, papírok, döglött halak és kagylók tömegét sodorta bugyborékoló, zavaros folyamában néhol egy-egy csatagos szemétdombbá terebélyesedett valami akadály köré, ahol azután mindenféle színű és fajú, teljesen

mezítelen gyerekek kutattak hosszú pálcáikkal, visítózva és nevetgélve, és nedves bőrükön sárga villanásokkal megcsúszott az özőnlő napfény.

- Hé, hó... Halló, Szivar! Nézd, a Prücsök!

A vidám külváros csenevész emberpalántái naphosszat jelezték az áthaladókat, ami nemegyszer hasznos értesülésnek bizonyult, ha valakinek oka volt rá, hogy bizonyos ismerőseit elkerülje.

Amikor a rakodóhoz értek, Prücsök a homlokára csapott:

- Először most megyünk a Zenélő Patkányhoz.

- Mifénét keresöl ott?

- Ott van egy benzintöltő állomás, ahol megállhatnak a halottak.

- Egész buta vagy te! Miféle halottak állnak meg a benzintöltőnél?

- Mert te nem érted a kikötői kulisszadolgokat, azért vagy te egy buta, Szivar. Ha a furgonsofőrnek utasa van, és megáll egy kocsmá előtt inni, azt kiteszik az állásából. De erre ő ad a benzinkutas fiúnak öt sou-t, amitől az úgy csinál, mintha töltené a kocsis tankolását. Erre nem szólhat senki.

Halott vagy nem halott, a motor az ő benzinjét időnként megkívánja, mint Korn Átya a tubákat.

Na most a sofőr meg külön elmegy valamire tankolni, szintén felvesz a további útra szükséges mennyiségű pálinkát. De ha csak úgy leáll egy kocsmá előtt fekete kocsival, hát az kizárt nonszensz... Nézd csak, ott áll!

Szivar, ez a komor jassz azon tiszteletteljes oldalpillantásai egyikével nézett a leányra, amellyel titokban, csodálkozva és gyanakodóan figyelte olykor, mintha így szólna önmagához:

„Csakugyan egy prücsök ez a Prücsök? Nem szabályos bestia esete forog fenn igen sok ésszel, ravaszsággal e bűbajos kis ártatlan prücsök álcájában?”

De a nagy, tiszta, szomorú szemek, a gondozatlan, pápuaszerűen göndör, erős, fekete haj, a hófehér, ijedt kis gyerekarc, amelyen eiszántság és dac vibrált keresztül egyszer-másszor, ha nyomban és habozás nélkül megtette, ami örütség éppen eszébe jutott. A dallamosan szórakozott járás és túlméretezett cipőkben és csipője mellett lengő két szelid karja, muzsikáló, búsongó, gyerekes orrhangja igazolták, hogy ez a valódi árva, ártatlan, 16 éves Prücsök az eredeti, zöld csomagolásban.

Ha nem igaz, akkor ő ne legyen többé Szivar, az elsőrangú fenegyerek.

Az bizonyos, hogy ebben a kiszámíthatatlan tacsókóban, aki magánügyeivel állandó elfoglaltsághoz juttatta a kikötői lakosság zömét, mintha itt más dolga (vagy pihennivalója) nem is lenne senkinek: szóval annyi bizonyos, hogy néha, kiszámíthatatlan örütségei közben megcsillan valami rendkívüli.

Tehetség?... Ész? Vagy ösztön?

Mi köze ehhez neki?

És különben is, mit mászkál ő itt ezzel a taknyossal, mint valami vén bernáthegyi eb, vagy ifjú mameluk testőr? Szivar ő vagy dajka?...

Ezt a marhaságot nem csinálja, és ha segít is a kölyöknek, nem hagyja a nyakára nőni. Azt már nem!

- Te Szivar? Adj pénzt.

- Mi? Hülye vagy? Egy frankom van, az kocsmára kell.

- Nekem is.

- Kocsmába mész?

- Igen. És kell a frankod snapszra. Add nekem Szivar, ha lelked van.

- Minek a snapsz?

- Kidöntöm kiskönyökkel. De rendelni muszáj. Így nincs semmi tekintélyem.

- Nem adok.

- Pukkadj meg!

És füttyült. Ez a kölyök rém szentelenül tud füttyülni. Majd egyszer felpofozza, az lesz a vége.

De nem tette. Sőt, amikor Prücsök, mint egy tamburát, térdéhez csapkodta a kosarat és valami oknál fogva igen hamisan füttyült, ami egyébként nem fordult elő, a jassz jobban megnézte...

És akkor látta, hogy Prücsök szeméből két nagy csepp gurul le az arcán.

- Bögsz?... Mi?

- Semmi közöd... Én egy magányos árva vagyok. Törődj a kutyáddal.

Szivar irtó dühös lett. Ezt a kölköt nem lehet kibírni.

- Nesze a frank, és siessél, mert esni fog.

- Nem kell...

- Mit izélsz itt?... Mondtam, hogy nem adom?

- Neked kell kocsmára. Nem ezt mondtad?

- Ezt fenntartom. Nekem köll kocsmára, de mert neked is köll, hát odaadom, miután így nincs tekintélyed, és szépen kérted.

- Nem kértem szépen. Azt mondtam, pukkadj meg.

Mit akar ez a szentelen?

- Köll vagy nem?

- Köll, de úgy, hogy nem kérted szépen, és te mégis adod. Vagy nem köll. Add a kutyádnak, az nem árva... És szépen kér.

- Nekem nincs kutyám. És itten van, ahogy akarod, de elvedd, amíg jókedvem van, mindenit a csavaros fejednek.

Prücsök átvette a frankot és azon nyomban vigyorogni kezdett szélesen, csúfondárosan, diadalmasan.

- Csak te morogj, Szivar.